

Flugve Posten.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 7 9/16 R. 80
pr. Quartal, 10 R. ugentlig, enkelte Ar.
4 R., udenfor Kjøbenhavn 9 9/16 R. pr. Quart
tal, frit tilsendt.

N° 207.

Onsdagen den 5te September 1849.

Femte Aargang.

Rigsdagsvalgene.

I.

Jo mere vi nærme os det Tidspunkt, da Valgene til Rigsdagen skulle foretages, desto mere Anledning er der ogsaa for enhver Statsborger til ret at gjøre sig det klart, af hvor stor og indgribende Bigtighed disse Valg ere for Fædrelandets hele fremtidige Udvikling.

Landets Grundlov er givet. Det kunde derfor synes som om det Bigtigste allerede var gjort, som om man nu med Rolighed kunde imødesee Ordningen af de specielle Love, for hvilke Grundloven jo engang er lagt. Men det vilde være et høist uhykeligt Selvsbedrag, hvis man virkelig vilde danne sig en saadan Forestilling om den forestaaende Rigsdags Virksomhed. Bistnok er Grundloven givet; men mangfoldige af de Lovarbejder, der omfatte saagodt som alle Hovedhjulene i Statsorganismen, skulle nu først forelægges den sammentrædende Rigsforsamling og bringes i Harmoni med Grundlovens aldeles foreløbige, tildeels kun meget svagt, for ikke at sige uklart antydede Bestemmelser. Vil man ikke ansee det for ligegyldigt, i hvis Hænder disse Lovarbejder nedlægges, saa kan man ikke heller overlade det til Tilfældet, hvorledes Rigsdagens Sammensætning bliver, eller, hvad værre er, overlade det til de enkelte Partimænd, som med utrættelig Udholdenhed søge at tilvende sig hele Herredømmet over Valgene. Langt fra at staa sig til No med hvad der er opnaaet, er der meget mere al Grund til at anvende den største Narvaagenhed, at krypte Partihydrogernes Planer, ikke blot at møde dem i aaben Mark, men ogsaa opføre dem i deres skjulteste Smuthuller, og fremfor Alt, at gaee paa Dydagelse efter de skjulte Træde i deres hele Maskineri, paa det man ikke, inden man selv veed af det, er omspundet af deres Rænkens kunstige Net.

For ret at gjøre sig det klart, hvor lidt Statens Borgere kunne finde endelig Hvile i Landets Grundlov, saalange ikke ogsaa alt det, som i denne er bestemt at skulle ordnes ved Lov, ogsaa har fundet sin endelige Afgjørelse, behøver man kun at kaste et flygtigt Blik paa Grundloven selv. Medens denne paa den ene Side maa fremkalde vor Taknemmelighed og styrke vor Kjærlighed til den Konge, der af egen kongelig Magtfuldkommenhed indlemmede Danmark i de constitutionelle Staters Række og deelte sin nebarbe Enevælde med sit trosfaste Folk, kan det paa den anden Side ikke negtes, at den bærer ikke saa Spor af den bevægede Tid, under hvilken den blev til, Spor, som ligesaalet kunne blive til gabende Kløfter, hvilke en kommende Tidsalder vanskeligt vil kunne idieene, som de ved en fornuftig og begrundig Fremførd kunne udvises i den nærmeste Fremtid. Have vi end hos os været befriede for de politiske Storme, som i forrige Aar hærjede de fleste europæiske Riger og Lande, saa have vi dog ingenlunde været befriede for Frygten, at de skulle nærme sig os, og det er denne Frygt, som umiskjendelig har yttret sin

Indflydelse paa vort Grundlovsarbejde, og det ligesaalet hos Regjeringen, som hos Folkets Repræsentanter. Thi vel er det sandt, at de fleste af Statsministeriets Medlemmer, og navnlig de iblandt dem, som have havt den væsentlige Deel i Grundlovsudkastet, vare selv udgaaede af den almindelige Bevægelse, at de hørte til den nye Tids Apostle, der i et heelt foregaaende Decennium havde prædiket det Frihedens lysfalgende Evangelium, hvis Udbredelse allerede har kostet Verden saa meget Blod; men det er ikke mindre sandt, og deres egen tidligere Færd afgiver Beviset derfor, at de, da Tidens Fylde endelig var kommen, gik langt videre, end de egentlig havde tænkt at gaee, og langt videre end de havde behøvet det, hvis ikke ogsaa de havde frygtet Aabenbarelsen af den Aand, de selv havde været med at fremmane.

Den Grundlov, vi ere komne i Besiddelse af, bærer saaledes et tydeligt Præg af, at den er et Tidens Barn, idet den mere afspejler Nutidens philanthropiske Ideer, end den er bygget paa den historiske Erfarings sikke Grundvold. Det vilde være formasteligt at negte, at der ikke deraf skulde kunne udvikle sig noget Godt og Gavnligt for det danske Folk; men det vilde være ligesom taabeligt at antage, at hele Folkets Fremtid, dets aandelige og materielle Udvikling alene ved denne Grundlov er sikret mod alle Tidens Storme. Alt hvad der er vundet er det, at Grundloven er lagt og lagt saaledes, at den kan bære den omfangsrige Bygning, som skal opføres derpaa; hvor solid og beqvem denne skal blive, det er endnu Fremtiden forbeholdt.

Men maa det saaledes ansees for godtgjort, at Grundloven i og for sig ingen tilstrækkelig Betryggelse indeholder for vore sociale Forholds fremtidige Udvikling, og at der deri maa ligge en Opfordring for enhver Statsborger til ikke at lægge Hænderne i Skjodet, saa ligger der en endnu langt stærkere Opfordring til rastløs Virksomhed i Bestaffenheden af disse vore Forhold, saaledes som de for Diebliffet have udpræget sig.

Følge Grundloven har enhver 30aarig Statsborger, der har et upletet Rygte og en selvstændig Stilling, Valgret til Rigsdagen. Derved er, som bekendt, hele Kjøbstadsbefolkningen, Hovedstaden med iberegnet, bleven sat i den usfordeeltigste Stilling ligeoverfor Befolkningen paa Landet, idet Landbefolkningen, hvis den sluttede sig sammen, vilde komme til at udøve et afgjort Herredømme paa Rigsdagen. Denne Omstændighed, som hos Mange har neblaaet Modet i den Grad, at de ansee enhver Bestræbelse for at gjøre den uftadelig som unyttig, indeholder efter vor Formening netop den stærkeste Spore til de alvorligste Anstrængelser. Thi for det Første kunne vi umuligt antage det for givet, at hele Landbefolkningen virkelig skulde stille sig i en ligesom Opposition til Kjøbstæderne og Hovedstaden; vi maae i denne Henseende ligesaalet stole paa Folkets sunde Sands, der ikke vil være mindre modtagelig for fornuftige og begrundige

Raad end for usfornuftige og vildledende, som vi maae ansee det for usandsynligt, at Landbefolkningen virkelig skulde være politisk udviklet nok til at den i hele sit Omfang skulde gjøre Brug af den almindelige Stemmeret, Noget, man desværre ikke engang tør antage om Stædernes Befolkning. Men dernæst vilde det jo netop, hvis en sliq fjendtlig Stemning virkelig skulde kunne gjøre sig gjældende hos Pluraliteten af Bondestanden, være en Bevæggrund mere til at staae imod til det Øverste, med mindre vi vare seige nok til godvillig at undertaste os hele det moraliske Tryk, som en sliq Capitulation vilde have i Folge med sig. Man har jo desuden trostet os med, at Intelligentien er i Besiddelse af en Kraft, der nok vil være istand til at beseire den blot numeriske Styrke. Nu vel, vi ville troe paa en saadan Krafts Tilværelse, i alt Fald indtil vi ere blevene overbeviste om det Modsatte.

Men om vi end kunde lade os berolige med Hensyn til Indflydelsen af den almindelige Stemmeret i og for sig, saa kunne vi det dog langt mindre nu, efterat det er bitterligt, paa hvad Maade den vil blive misbrugt, misbrugt netop fra den Side, hvor der er meest Grund til at frygte den. Vi behøve ikke i denne Henseende, at paaberaabe os de gjorte Erfaringer ogsaa i vort unge politiske Liv eller at støtte os paa Formodninger, grundede i andre constitutionelle Staters Historie. Der ligge Kjendsgjerninger for os, uomstødelige Kjendsgjerninger, saaledes som de vedkommende Partigængere allerede ere nødt til at lade dem træde frem for Lyset, og som give os en sikker Ledetråd med Hensyn til deres hemmelige Virksomhed. Vi ville i det Følgende kaste et Blik paa disse Kjendsgjerninger; thi det er godt at kjende sin Fjende førend man kommer i Kæmp med ham.

Uyheder.

Kjøbenhavn, den 5te September 1849.

Embedsmændene i Slesvig. Ved Regjeringscommissionens Proclamation af den 2de August er det paalagt alle offentlige Embedsmænd, Autoriteter og Dyrigheds personer „indtil videre“, at forrette deres Embede i Regjeringscommissionens Hæver og under Ansvar for samme. Men, tilføies der, forsaavidt nogle af de offentlige Embedsmænd skulde formene ikke at burde efterkomme de dem herefter paaliggende Forpligtelser i deres fulde Omfang, opfordres de til, usfortøvet at indgive deres Ansøgninger om deres Afsted. — Man kan ikke negte, at heri indeholdes et Løfte til de oprørske Embedsmænd om at de skulde beholde deres Stilling men paa den anden Side ligger der ogsaa en Reservation, der sætter Regjeringscommissionen istand til, selv om man vil abstrahere fra Udtrykket „indtil videre“, at afstøbe dem, dersom de ikke opfylde de stillede Betingelser. Der kan saaledes Intet være i Veien for, at de Præster og Embedsmænd, som have afgivet Erklæring om at de kun anerkjende Statholderstabet som den lovlige Regjering, og at de ville gjøre Alt, for at hindre Udfælselsen mellem Holsteen og Slesvig, medens de derimod paa den anden Side ned-

tvungen vilde adlyde Regjeringscommissionen, tildeles deres Afsted. Allerede i en saadan Erklæring ligger en ligesom Opførsel, ligesom der bag denne ligger en Trudsel, at de af al Magt ville modarbejde Commissionens Virksomhed med Hensyn til Slesvigs Bevaring for Kongeriget Danmark. Vil Commissionen derfor lade sliqe Personer blive i dens Embeder, saa indeholdes deri ikke alene en utilbørlig Concession til Oprøret, men det vilde ogsaa være en Underkendelse af deres egen Myndighed, og en ligesom Misgjendelse af den Stilling, den har at indtage. Ved at beholde alle de oprørske Embedsmænd, gjøres der tillige en himmelraabende Uret mod de slesvigiske Embedsmænd, der paa Grund af deres danske Sindelag enten maatte flygte fra deres Hjem, eller ogsaa ere blevene affatte og have lidt blodig Følgelse af Oprøret. Der ere mange saadanne, som ere uvise om deres Skjæbne, og, uagtet de gjentagende have forlangt det, endnu ikke kunne vende tilbage til de Boster, fra hvilke de ere forjagne og som endnu ere besatte af Oprørernes Kreaturer. Hvor fordærligt iøvrigt en saadan Fremgangsmaade vil være for Fædrelandets Sag, behøve vi vel næppe at paavise. Fortrydningen vil gaee sin Gang, og de oprørske Embedsmænd ville baade aabenlyst og hemmeligt arbejde for at gjøre Vaandet med Danmark løsere og gjøre Ufælselsen mellem Hertugdømmerne ulu-

Udtag af et Brev. En herværende Embedsmænd har i disse Dage modtaget et den 12te f. M. dateret Brev fra en slesvigsk Bonde i Nærheden af Nyenrade, hvori blandt Andet forekomme følgende Uttringer, som vi give os den Fornøielse at meddele vore Læsere som et Bidrag til at karakterisere Stemningen i Nord-slesvig:

„Maatte det dog snart behage den almægtige Gud at knække og underfue det skjændige Oprør, som har bragt saa megen Jammer og Glendighed over vort ellers saa lykkelige Land, saa det maa sees og kendes, at Trofskab mod Konge og Fædreland, som nu straffes som den største Forbrydelse, skal befriae, naar de ude og frække Oprørere ligge knuste i Støvet. Derom bede daglig de troe Slesvigere.“

Da det originale Brev er bleven os forevist, kunne vi bevidne Rigtigheden af ovenstaaende Udtag af samme.

Det Langeke Selvfab gav den forhen omtalte Forestilling paa Casino's Theater til Fordeel for de betrangte Jyder i Mandags Aftes for godt besøgt Hums. Det nye Scribelle Hystipil „Babilole og Joblot“ er ret vakkert, men dets fornemste Fortjeneste bestaar dog i den livlige og muntre Dialog, der udmærker næsten alle denne frugtbare Forfatters Arbejder. Ideen er vel ikke ganske ny, men dog ret pikant. Det er en Tapetmager, som indbilder sig at være elst af en fornem Dame, men paa en ubehagelig Maade bragt ud af sin Bilsfarelse vender tilbage til sin første Kjærlighed. Stykket blev i det Hele særdeles godt udført, navnlig var Hr. Schmidt ganske fortræffelig, og han vidste med Smag og Lune at gjengive alle Nuancerne i Joblots vanskelige Rolle. I det nævnte Stykke havde Publicum desuden Leilighed til at blive bekjendt med flere af de for Selvfabet nyengagerede Medlemmer, og efter denne Forestilling at domme har man det største Grund til at være tilfreds med Valget. I Mad. Sichelau, der udførte Babiloles Rolle, har Selvfabet erhvervet sig en meget rutineret Kuespillerinde, der har et umiskjendeligt Talent for Soufrettefaget, men tillige synes at kunne udføre de naive Gifterinder. Hr. Hansen, der gav Tapetmageren Marcel, synes ogsaa at være en særdeles god Acquisition som Comiser; han bevæger sig med stor Frihed paa Scenen, hans Spil vidner om

Lune og Tænkføhede, og uagtet hans temmelig svage Organ synes at være ham Noget til Hindring, saa er det dog at antage, at en større Fortrolighed med Theatrets acustiske Beskaffenhed vil give ham Midler til at overvinde denne Hindring. Ogsaa i Hr. Martini, der udførte Barberens Rolle i „Gisfossbrønnen“, har Selstabet vundet et meget fortjenstligt Medlem; hans Fag synes at være decideret det comiste, og han har det Fortrin, at han dermed forener en smuk og correct Syngestemme, hvorved han især er brugbar i Baudeviller. Ved den helbige Forøgelse af det længste Selskab med disse og andre nye Medlemmer, hvoriblandt Mad. og Hr. Dr. Lamundt, vil Casinos Theater paa en meget hæderlig Maade kunne hænde sin Plads som Kjøbenhavn's andet Theater, især naar der sørges for et afværende og interessant Repertoire. Med Hensyn til det Sidstnævnte troer vi at burde tilraade, at Selstabet ikke alene holder sig til de saakaldte Folkecomedier og Baudeviller, men at det ogsaa til Afveksling giver smaa Uystpil af samme Beskaffenhed omtrent som Babiole og Joblot.

— Jafte giver det længste Selskab til Fordeel for de Saarede og Faldnes Efterladte den mustafste Farce „Talismanen“. Vi tvivle ikke om, at denne Forestilling paa Grund af Næmmedet næppe vil savne Publikums Deeltagelse.

„Krigen derovre, 1848 og 1849“. Under denne Titel har Forfatteren til de bekjendte smukke og yndede Folkesange „Holmens faste Stof“ og „Gutter ombord“ udgivet en Biste i tvende Afdelinger, som atter vidner om det uimiskjendelige Talent for folkelig Poesi, der i saa høj Grad aabenbarer sig i hine forfærdige Biser. Melodien er smuk og tiltalende, og det er ikke at tvivle om, at „Krigen derovre“, naar Bisen bliver mere bekjendt, vil erhyver sig ligesaa stor Popularitet som de forfærdige. Den faaes hos Boghandler Stinck, Hjørnet af Høibroplads og Læderstræde.

Dampskib „Cideren“ afgik til Nyborg den 3die September Kl. 3 Eftermiddag.

Dampskib „Caroline Amalia“ afgik til Sønderborg den 3die September, Eftermiddag.

Engelsk Skue-Dampkomert „Widstad“ ankom fra Gothenborg den 2den Sept., Formiddag.

Sønderborg, den 30te Aug. (Den 1. Slesv.) Igaar Morges afgik Overbefalingsmanden for de svenske-norske Tropper i Slesvig, Generalmajor Malmborg, herfra til Flensborg, og hen paa Formiddagen passerende Dampskibene „Gylfe“ og „Thor“, kommende nordfra hver med 3 Kanonbaade paa Elæbtoug, herigjennem med det svenske Artilleri. I Eftermiddags ankom endnu en Afdeling norsk Infanteri og Artilleri heril paa vende norske Brigader og det danske Krigsskib „Saga“. Efter Forlydende ere disse Tropper bestemt til at besætte Haderslev og Omegn.

— Om de svenske Troppers Ankomst til Alaberna have vi at meddele, at de i Byen vaiende slesvig-holstænske Flag paa Borgermesterens Befaling klogeligen vare nedtagne, førend Tropperne holdt deres Indtog, og at Brugten af ethvert fohelst Flag ved oplagne Plakater var forbudt under en Mulct af 100 Rbd. — De svenske Tropper marcherede lige op til Raadhuset, som fandtes lukket og som Borgermesteren paa den svenske Majors Opfordring skal have vægret sig ved at aabne, fordi han havde stillet det til Gensbarmernes Disposition. Majoren brød sig imidlertid ikke deraf, men tog uden videre Raadhuset i Besiddelse. — Da de svenske Tropper drog igjennem Tombolle og Feldstedt, strøede Bønderpigerne Blomster paa Veien for dem og Dannede broge vaiede, hvilket Svenskerne, idet de passerende forbi, hilste paa militairt Bils.

Det franske Blad „l'Ordre“ indeholder en vidtstødt, men interessant Beretning om det Besøg, en Franskmænd M. L. aflagde i Novbr. f. A. hos Erkongen Ludvig Philip i Claremont. Efterat have foralt, at han besluttede at rejse til Claremont for at faae nviagtig Underretning om den kongelige Families Besindende, og at Ludvig Philip, der fik hans Ankomst at vide, ønskede at see ham, vedbliver han saaledes i sin Meddelelse:

Jeg fik næppe Tid til at sætte mig, førend Døren gik op og Kongen stod for mig. Han holdt mit Kort i Haanden og nævnende mig ved Navn, sagde han: „God Morgen, Herr L., jeg hører, at De er kommen til Claremont for at erholve Un-

derretning om, hvorledes vi alle have det; jeg takker Dem for dette Tegnet paa Deres Deeltagelse og er selv kommen for at besvare Deres Spørgsmaal. De har vel ingen Ha? De har vel et Dvarteers Tid at stjænte mig?“

„Jeg er aldeles Herre over min Tid og stiller den med Glæde til Deres Majestæts Raadighed.“

„Jeg takker Dem for Deres Artighed og skal benytte den. Sæt Dem ned, og lad os tale sammen. Jeg seer leilighedsvis Franskmænd og Parisere, men jeg seer aldrig nok af dem, og det gjør mig godt, naar jeg i en lille Stund kan have dem hos mig, som endnu min-des os.“

„Men Sire, jeg troer, at Deres Antal er meget stort.“

„Troer De det,“ svarede han med en sorgfuld Mine, og som om han ønskede at forjage en mørk Tanke, sagde han derpaa med et Smil: „Men jeg glemmer, at De er urolig for mit Besindende. De har altsaa læst i Bladene om nogle smaa Anfald? Jeg havde hellere seet, at de ei havde omtalt dem. Det var noget reent tilfældigt; daarlige Band, intet andet.“

„Men Deres Majestæt synes ikke at have været syg; De seer meget vel ud.“

„Nei; jeg har ei været syg, og jeg er næsten den eneste, der er gaaet fri. Mine Børn have været temmelig meget angrebne, og ere det endnu — Dronningen maa holde Sengen — men jeg har ikke lidt noget. Det har imidlertid Intet at betyde og med Guds Hjælp vilde de alle være aldeles raske om et Par Dage. Der er kun een, som jeg frygter for, at vi miste.“

„En af Deres Majestæts Sønner?“

„Nei, ingen Søn; men en meget kjær Ven; thi han er bleven mig tro i Ulykken, stæffels Watou! Han lider ei af en forbigaaende Sygdom, men af et organisk Ond.“

„Er der da intet Haab?“

„Intet!“ sagde Kongen, der forgjæves søgte at skjule de Taarer, der traadte frem i hans Dine. „Han ligger for Døden langt fra Frankrig. Al! at dø i Landflygtighed er at lide en dobbelt Død.“ Da Kongen saae, at hans Børmød angreb mig, sagde han med et fremvunget Smil: „Men jeg vil ei forvolde Dem nogen Sorg, lad os fare hen over dette mørke Emne om Familie og Venner og tale om Frankrig.“

„Sire,“ svarede jeg, „Frankrig ligner en Patient, der er angreben af en ulægelig Sygdom. Han vender sig i Sengen og troer at formindste sin Smerte ved at søge en ny Stilling. Ulykkeligvis er der Intet, der stoffer ham Lettelse. Den Stilling, der syntes ham god, da han endnu ei havde den, viser sig at være slet, efterat han har indtaget den; han opgiver den og vælger atter den forrige, der var ham utaalelig og hvorved han nu finder sig endnu værre.“

„Stæffels Frankrig!“ sagde Kongen, og idet han med Haanden støttede sit Ansigt, det Ansigt, paa hvilket hveken Alderen eller Ulykkerne havde udslættet de stjerne Træk, der vare saa tydeligen og stærkt afsprægede i samme, blev han taus. Bludselig, som om han havde fuldbendt en Tanke, der var kommen over ham, udbød han: „Dg hvad siger man om mig?“

„Om hvem taler Deres Majestæt? om Deres Venner eller om Deres Fiender?“

„Al! mine Fiender, jeg kjender deres Tanter, og bryder mig ei stort om dem; men mine Venners Følelser ligge mig paa Hjertet.“

Jeg lovede med at svare; Kongen mærkede det, og idet han med sin fortrolige Venlighed slog mig paa Knæet, sagde han: „Troer De, at jeg ei kan høre Sandheden? Den har aldrig foruroliget mig og jeg har nu mere end nogenfinde Ret til at høre den. Bliv altsaa ved og tal.“

„Nu vel da, Sire,“ svarede jeg, „Deres Venner besvare sig frit over, at de i Februar Maaned opgav Kampen saa snart.“

Kongen rejste sig fra sin Stol med en Hestighed, som Ingen kunde have tiltroet ham i hans Alder, og sagde: „det er anden Gang i fire og tyve Timer, at man har gjort mig denne Bebreidelse.“

Nu vel, baade dem og I..., der kom igaar fra Paris og yttrede det samme for mig, vil jeg svare — aldrig var nogen Bebreidelse saa lidet fortjent! Men de, som gjøre den, have ei vidst hvad der foregik. De have ei vidst, at enhver omring mig, Ministre, Venner, Tjenere, sagde til mig: „dersom De giver efter, vil der ei flyde en Draabe fransk Blod.“ De have ingen Anelse om, at jeg ved den samme Ytring blev foreledt til at forandre Ministeriet, de vide ikke, at man med det samme Argument erholt min Afstaaelse. Kunde jeg, burde jeg have handlet anderledes? Man forestillede mig, at en Borgerkrig

var nærvæd at udbryde, og jeg vilde ei beholde Kronen til en saadan Pris. Man sagde mig, at Nationalgarden begjærte „Reformer“, og at der, saafremt de afsattes, vilde flyde Blod — ei Blod af Dyrersstiftere quand même, af Lovløshedens Fremsthyndere, men det egentlige Folks, Nationalgardens, Arbeidernes og de rettsafne Folks Blod; giv denne Nationalgarde, disse Haandværkere og rettsafne Folk, som med Rette eller Urette, det vide vi ikke, begjære Reformen, et reformeret Ministerium og og Alt vil være bligt! Der vil ei engang blive løst et Stub! Jeg gav altsaa mit Samtykke og udstedte Befaling til, at træffe Tropperne bort, for ei at give noget Paastub til et Sammenstød. Saasnart som jeg saaledes havde baaret mig ad, udraabte Enhver — læg Mærke til, Enhver — at Dvoret ei længere eksisterede og at Roligheden inden et Par Timer vilde gjenoprettes overalt. Det var ei Tilfældet. Man kom snart efter igjen til mig og sagde, at den forbittede Nationalgarde ei længere vilde lade sig noie med et Ministerium Thiers-Barrot; at min Abdication var nødvendig. Man tilføiede, det er sandt, at en Kamp var mulig, at Tropperne vilde beholde Sciren, men at den vilde koste meget; thi det var ei blot en Eneute, der skulde dampes, men en Borgerkrig! Dette sidste Udtryk var tilstrækkeligt; jeg undertegnede min Abdication; jeg undertegnede den til Fordeel for min Sonnes og jeg gjorde det uden Fortrydelse.

Jeg spurgte dernæst, om der ellers var Noget, man forlangte af mig. Man sagde mig at jeg skulde udnævne Hertuginde af Orleans til Regent. Rige til denne Stund havde jeg givet mit Minde til Alt, hvad man begjærede af mig, som det heed i Frankrigs Interesse; men nu, da man ønskede at angribe Loven, modfattede jeg mig. „Hvad de begjære af mig, er,“ sagde jeg, „ulovligt, og jeg vil ei samtykke heri. De opsatte et Forslag til et Regentkab, i hvilket de overdrog Magten til Hertuginde af Nemours. Det stemmede da med Deres Dnster, og jeg ratificerede hvad De havde gjort. Nu, antaaer dette Forslag Dem ei mere, og uden at bryde Dem om, hvad der er Ret eller Uret, ønskede De at krænke Loven. Jeg indvilger ei heri — og vil ei krænke nogen Lov — thi Ingen skal nogenfinde have det i sin Magt at sige, at jeg af en eller anden Bevæggrund begik en ulovlig Handling. Jeg elsker Hertuginde af Orleans, det veed jeg bedre end Nogen, og jeg sætter hollæen Pris paa de udmærkede Egenstaber, hun besidder, men for at bringe hende til Regentstabet, maa man krænke en Lov, og det vil jeg ei gjøre.“

Man trængte ei videre ind paa mig. Jeg fremsatte derpaa det Spørgsmaal, om man af min Hengivenhed for mit Land ventede noget yderligere Offer mig. Deres Hjertelighed, svarede man mig. Dg dersom jeg skjerner mig, spurgte jeg, vil da alt være endt? Alt, lad Svaret; Nationalgarden vil selv bortrydde Barrikaderne. Dg mine Sonnesønner og deres Moder vilde ei være udsatte for nogen Fare; garanterer De mig dette? Ja. Da gik jeg, alfor lykkelig ved paa denne Maade at forebygge Ulykkeligheden af fransk Blod. Her seer De, min Herre, hvorledes og hvorfor jeg traadte tilbage; hvorfor jeg opgav Kampen, som de udrykker Dem. Hvad dem angaar, der tilskrive min Afreise andre Bevæggrunde, da forstaaer jeg dem ikke; og hvilke andre Bevæggrunde, spørger jeg Dem, kunde jeg have haft? Nogle Skriblere og Løsser have talt om min Frygt, men de troede ei, hvad de selv talte om. Nei, der er ingen Mand i Frankrig, ingen i Europa, ei engang blandt mine værste Fiender, der et Dieblit kan troe, at jeg solte til nogen Frygt den 24de Februar. Dg hvem skulde jeg have frygtet for. Hvor var Faren for min Person? Jeg erklærer Dem, at jeg ei saae nogen, og havde det end været Tilfældet, vilde den ei havde bragt mig til at vige. Fare! men den er jeg jo vant til. Jeg har mødt den. Enhver i Frankrig veed, hvorledes jeg møder den.“

Som en Konge, Sire, det er vel bekjendt. Det er bekjendt, at Kugler mere end eengang have pebet om Deres Dren, uden at De har skiftet Farve, uden at Deres beundringsværdige Koldblodighed har svigtet Dem.“

„Min Sub!“ sagde Hs. Majestæt, „lad os ei tale herom. I Frankrig er Mod en saa almindelig Dyd, at det vilde være taabeligt at rose sig deraf. Det er ei for Alvor, at man har bebreidet mig, at jeg manglede Modet, og denne usle Bagvaskelse har derfor aldrig rørt mig. Det gaaer med den som med saa mange andre, der døde hen ved mine Fodder uden at kunne naae mit Hjerte eller mit Hoved.“

„Som en Konge, Sire, det er vel bekjendt. Det er bekjendt, at Kugler mere end eengang have pebet om Deres Dren, uden at De har skiftet Farve, uden at Deres beundringsværdige Koldblodighed har svigtet Dem.“

„Min Sub!“ sagde Hs. Majestæt, „lad os ei tale herom. I Frankrig er Mod en saa almindelig Dyd, at det vilde være taabeligt at rose sig deraf. Det er ei for Alvor, at man har bebreidet mig, at jeg manglede Modet, og denne usle Bagvaskelse har derfor aldrig rørt mig. Det gaaer med den som med saa mange andre, der døde hen ved mine Fodder uden at kunne naae mit Hjerte eller mit Hoved.“

„Som en Konge, Sire, det er vel bekjendt. Det er bekjendt, at Kugler mere end eengang have pebet om Deres Dren, uden at De har skiftet Farve, uden at Deres beundringsværdige Koldblodighed har svigtet Dem.“

„Min Sub!“ sagde Hs. Majestæt, „lad os ei tale herom. I Frankrig er Mod en saa almindelig Dyd, at det vilde være taabeligt at rose sig deraf. Det er ei for Alvor, at man har bebreidet mig, at jeg manglede Modet, og denne usle Bagvaskelse har derfor aldrig rørt mig. Det gaaer med den som med saa mange andre, der døde hen ved mine Fodder uden at kunne naae mit Hjerte eller mit Hoved.“

„Som en Konge, Sire, det er vel bekjendt. Det er bekjendt, at Kugler mere end eengang have pebet om Deres Dren, uden at De har skiftet Farve, uden at Deres beundringsværdige Koldblodighed har svigtet Dem.“

„Min Sub!“ sagde Hs. Majestæt, „lad os ei tale herom. I Frankrig er Mod en saa almindelig Dyd, at det vilde være taabeligt at rose sig deraf. Det er ei for Alvor, at man har bebreidet mig, at jeg manglede Modet, og denne usle Bagvaskelse har derfor aldrig rørt mig. Det gaaer med den som med saa mange andre, der døde hen ved mine Fodder uden at kunne naae mit Hjerte eller mit Hoved.“

Svar til N. P. S. i Anledning af Auktionen over Thorvaldsens Værker.

Den anonyme Indsender af en Artikel, der under dette Mærke fandtes i „Flyveposten“ Nr. 182 og indeholdt en Antef over Afhændelsen af nogle Gjenstande blandt Thorvaldsens Efterladenskaber, har i en ny Artikel i dette Blad Nr. 204 fundet de Grunde, som Underegnede anførte for Salget af den ufuldbendte Marmorbuste af Napoleon, at være utilfredsstillende.

Han erklærer det først for en albrig for hørt Paastand, at Napoleons Buste er modelleret af Bienaimé og ikke skulde være Bræg af at være Thorvaldsens Arbeide. Dette er mig bekjendt at være Professor Bisens Vidnesbyrd, hvilket her maa ansees for at være af særdeles Vægt. Denne, som i flere Aar har arbeidet hos Thorvaldsen og i mange Aar har opholdt sig i Rom, ogsaa paa den Tid Busten blev til, som bedre end nogen Anden her kjender vor store Kunstners Arbeide og er gjennemtrængt af Aanden i dem, har stædse, overensstemmende med det i Rom almindelige Antagne, anseet Napoleons Buste for at være modelleret af Bienaimé og fundet sig bestyrket heri ved dens eiedommelige fra Thorvaldsens øvrige Buste afvigende Charakter og Behandling. Prof. Bisens er af Thorvaldsen selv i Testamentet udvalgt til Medlem af Museumsbestyrelsen, med det Hverv at fuldføre de ikke færdige Værker og „i Særbeleshed at have det specielle kunstneriske Tilsyn med Museet“; Opstillingen af Sculpturene i Museet har som en Folge deraf været ham overdraget; det er saaledes naturligt, at hans Anskuelse blev den afgjørende, naar han, støttende sig paa de ovenanførte Grunde, meente, at istum Gidsmodellen burde optages i Museet, men det ufuldførte Marmor-Exemplar udelukkes. Jovrigt kan Underegnede bevidne, oftere af Kunstnere og andre med Thorvaldsens Arbeide fortrolige Personer at have hørt Ytringer, som gik ud paa, at denne Buste ikke egentligen er udgaaet fra Thorvaldsens Haand, og ikke kunde sættes i Glasen med hans øvrige Værker. Artiklens Forfatter citerer dernæst, som et formeentlige afgjørende Bevis, Thieles Værk III. S. 44-45, hvoraf det Mødsatte synes at fremgaae. Dersom den anonyme Indsender havde haft noget Kjendskab til, hvorledes Arbeidene udføres i Thorvaldsens Atelier af hans Elever (ikke anderledes end hos andre store Mestre, der have udfoldet en rig Virksomhed), vilde han ikke i Prof. Thieles Beretning om, at Thorvaldsen har modtaget Bestilling paa og Betaling for denne Buste, have fundet nogen Hindring i at antage, at den dog kunde være modelleret af Bienaimé. Naar der altsaa fremdeles spørges, hvorfor denne Buste ikke ligesaa vel kan blive fuldendt som Mercur og de andre ufuldbendte Værker, ligger Svaret i det allerede Anførte: at dette Arbeide ikke ganske kan ansees for Thorvaldsens. De enkelte andre Værker, om hvilke det samme gælder, ville heller ikke blive fuldførte i Marmor, hvortil der vil stjønnes at være saameget mindre Grund, naar det oplyses, at ikke blot endel af de i Museet opstillede Marmor-Arbeider mangle den sidste Haand, men at der endnu haves et ikke ubetydeligt Antal, der henstaae paabegyndte eller halvferdige i Atelieret, og at Museets pecuniære Midler ere saameget reducerede, at der formodentlig vil hengaae mange Aar inden de kunne ventes fuldendte, og endnu en længere Marcke forinden alle de af Thorvaldsens bedste Værker, som istum haves i Gips, kunne ifølge den lagte Plan, blive udbugne i Marmor.

Indsenderen gad nok vidst, hvad der vel skulde have bevæget Thorvaldsen til atter at lade denne Buste paabegynde i Marmor, naar det ikke havde været hans Hensigt, at den saaledes skulde opbevares i Museet. Det er tilstrækkeligt hertil at bemærke, at der imellem Thorvaldsens Efterladenskaber endnu findes endel originale Værker i Marmor af andre Billedhuggere; da imidlertid Thorvaldsen har ladet Napoleons Buste være sit Navn, er det indlysende, at han ligesaa vel kunde have et Marmor-Exemplar af den staaende til Salg i sit Atelier, som alle de øvrige Arbeider i Marmor, der havde denne Bestemmelse og nu skulle afhændes paa Auktionen som Doubletter.

Kjøbenhavn, den 3die Sept. 1849.

L. Müller,
Inspecteur ved Thorvaldsens Museum.

(Fortættedes.)